

Вікторія Мокш

(17 р., ЗОШ I-III ст. с. Бірки, Любешівський р-н, Волинська обл.)

Україна – моя Батьківщина

(скорочено)

Не вмирає душа наша, не вмирає воля.

Т. Г. Шевченко

...Грудень 2013 року – лютий 2014 року – це переломний період у душі кожного українця. Саме в цей час багато наших земляків стійко, вірно та мужньо захищали рідну Батьківщину.

Невже хтось міг подумати, що 2014 рік ми будемо відзначати зовсім по-іншому?! А замість звичайних новорічних бажань тисячі українців просили, щоб їх почув Президент... Натомість мирних мітингувальників обливали з водометів, а спецназ «Беркут» та «тітушки» жорстоко били наших земляків та стріляли в них кулями. У ці моменти тисячі людей стояли непорушно і розуміли, що відступати вже нікуди. Бачили: зроблять крок назад – і втратять мову, свободу, а згодом і Батьківщину.

Перші болючі удари Україна отримає зовсім скоро, коли мирну демонстрацію будуть розганяти будь-якими способами. У результаті цього тисячі людей позбулися очей, рук, ніг. У багатьох через газові гранати спалені легені... Перші жертви... Далі – «Небесна сотня»... Море сліз, які проплакала Україна, розуміючи, що вже тоді почалася війна... І саме тоді всі зрозуміли, що за гроші, всупереч стереотипам, не можна купити все. Боляче те, що за наказом одного «правителя» на небі згасло більше сотні зірочок...

«Небесна сотня» – це ті, хто віддали за наше майбутнє своє життя. І якщо раніше слова «Слава Україні! Героям слава!» використовували на Майдані як привітання, то після подій, що відбулися в лютому 2014 року, ці слова набули набагато глибшого значення. Зараз, говорячи ці слова, ми вшановуємо наших героїв, які захищали і захищають нашу рідну землю. «Небесна сотня» назавжди залишиться в нашій пам'яті, адже вони боролися за наше краще майбутнє. Незважаючи на холод і жорстокість тогочасної влади, вони йшли до кінця, не сучи в своїх серцях любов до своєї рідної землі.

Вся Україна крізь сльози промовляла слова «Герої не вмирають!», хоч кожен розумів, що разом із загиблими героями кров'ю обливається серце у їхніх матерів. Найстрашніша річ – бачити, як мати хоронить своє дитя. Цей біль не передати словами, і дай Бог, щоб ми ніколи його не відчули. А як боляче бачити байдужі очі матері, яка втратила сенс життя – своє дитя! Для світу її син – герой, але хіба це може заспокоїти серце матері?!

Українці багато років намагалися побудувати сильну та незалежну країну. Найголовніше, що дав нам Майдан, – це віру в себе і у краще майбутнє нашої Батьківщини. Саме на Майдані кожен був готовий подати руку допомоги незнайомцю, там вчилися і вчили нас людяності. Разом з тим, всім відома фраза «моя хата скраю» втратила свій сенс. Після подій на Майдані усі ми стали частиною однієї великої нації, адже там кожен українець відчув підтримку та розуміння. Саме на Майдані ми побачили справжній патріотизм і героїзм, який показав усьому світу, що ми сильні, єдині та непохитні. І всі герої, що загинули за свою країну і свій народ, навчили нас найголовнішому – любити Батьківщину і ніколи не зраджувати їй і своєму народові. Вони показали нам, що тільки ми керуємо своєю долею, і лише ми можемо створити власне щасливе майбутнє. Майдан довів усьому світу, що наші серця віддані нашій рідній країні. Тепер кожен українець зрозумів, що краще жити там, де народився і виріс, а щаслива країна – це вільна країна...

...Усі ці жахливі події змусили замислитися і молоде покоління про своє майбутнє, майбутнє рідного краю. Дехто тільки на словах доводить свій патріотизм. Але більша частина українців проявляє свою небайдужість.

Ось і я частинку своєї душі, своєї любові до Батьківщини вклала в оздоблення зупинки у рідному селі Бірки. Я хотіла, щоб усі побачили і зрозуміли, що й тут, у поліській глибинці, живуть справжні українці – патріоти своєї держави. Бажала своїм вчинком вшанувати пам'ять Героя Небесної Сотні Едуарда Гриневича, висловити вдячність своїм землякам-учасникам АТО Іванові Тимонику та Іванові Ліштвану. Я – випускниця і все частіше замислююся про своє майбутнє. Що ж я буду робити після війни? Надіюся, вже у мирне літо 2015 року вступлю у вищий навчальний заклад, стану студенткою, вивчатиму медицину, щоб допомагати іншим. А ще навчуся кататися на роликах, пекти випічку і стану більш уважною до своїх рідних. Я вчуся робити те, чого раніше не прагнула. Викреслю зі свого словника «Не хочу!», а допишу «Треба!». Я буду намагатися ставати кращою.

Слава Україні! Героям слава!

